

Sygn. akt VI U 1695/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy S. S.

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołań: U. K.

od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w B.

z dnia 16 czerwca 2015 r., numer (...)

z dnia 10 czerwca 2015 r., numer świadczenia (...)

w sprawie: U. K.

przeciwko: Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w B.

o wysokość emerytury

1) oddała odwołania,

2) zasądza od ubezpieczonego U. K. na rzecz Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w B. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16.06. 2015r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w B. na podstawie art. 40 i 48 ust. z ustawy z dnia 10.12.1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004r., nr 8, poz. 66 ze zm.) określił U. K. potrącenie z tytułu rocznego rozliczenia emerytalnego w związku z osiągniętym w 2013r. przychodem w kwocie 11.413,68 zł.

Natomiast decyzją z dnia 10.06.2015r. ustalił ubezpieczonemu U. K. wysokość emerytury wojskowej od dnia(...)r. w kwocie 3.374,31 zł.

Odwołanie od powyższych decyzji wniósł ubezpieczony U. K. domagając się ich zmiany i uchylenia dokonania potrącenia z tytułu wykonanego rozliczenia, podnosząc w uzasadnieniu, iż brak jest podstaw prawnych do dokonywania wskazanych w decyzji potrąceń. Wskazano przy tym, że jeżeli obywatel polski z tytułu służby w (...) osiąga jakiegokolwiek wynagrodzenie, to nie stanowi ono dochodu w rozumieniu prawa podatkowego i tym samym, nie może być traktowane jako kategoria przychodu w rozumieniu prawa ubezpieczeń społecznych. Ponadto skarżący

powołał się na treść ustępu 6.2 umowy między rządem RP a (...) S. w (...) (...) dotyczącej stacjonowania, statusu prawnego i wsparcia (...) (...) (...), elementu podporządkowania grupie systemów łączności i informatyki (...) dyslokowanego w RP podpisanej w (...) dnia 17.09.2014 r. zgodnie z którym personel cywilny zwolniony jest z jurysdykcji sądy pracy państwa przyjmującego, w tym obejmujących krajowe programy emerytalne, ubezpieczenia socjalne i ubezpieczenia zdrowotne. Jednocześnie personel cywilny jest zwolniony od podatków od wynagrodzeń i dodatków wypłacanych jemu bezpośrednio przez (...). Zdaniem skarżącego przychody z tego tytułu nie mieszczą się w dyspozycji art.40 ust.1 ustawy z dnia 10.12.1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

W uzasadnieniu odwołania od decyzji z dnia 10.06.2015 r. podniesiono dodatkowo, że zaskarżona decyzja wydana została z powołaniem na art.31 ustawy z dnia 10.12.1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Jednak jej przedmiotem jest ponowne ustalenie prawa do emerytury w niższej wysokości, co wymagało zastosowania art.32 ust.2 ustawy to jest z zastosowaniem kodeksu postępowania administracyjnego

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań, podnosząc, iż w dniu 9.06. 2015r. ubezpieczony pisemnie oświadczył, że od roku 2011 osiąga przychód z tytułu łączącej go z (...) umowy w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego wynagrodzenia.

Organ rentowy powołując się na brzmienie art. 40a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy oraz ich rodzin, wskazał, że przepisy ust. 1 i 2 - stosuje się również do emerytów osiągających przychód z tytułu działalności wykonywanej zagranicą.

Organ rentowy wskazał, że ogólną przesłanką brania pod uwagę przychodów, które wpływają na zawieszenie lub zmniejszenie emerytury/renty jest wykonywanie działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczeń - emerytalnego i rentowych. Istotne jest zatem nie to, czy dany świadczeniobiorca podlega obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniom społecznym, lecz fakt, że przychody uzyskiwane są z działalności objętej obowiązkiem ubezpieczenia a przychód świadczeniobiorcy osiągany za granicą z tytułu działalności wymienionej w art. 104 ust. 1-2 wpływa na zawieszenie lub zmniejszenie emerytury bądź renty (art. 104 ust. 3)."

Organ rentowy powołał się na stanowisko jakie w tej kwestii zajął Dyrektor Departamentu Spraw Socjalnych Ministerstwa Obrony Narodowej, który w swoim piśmie z dnia 29.02.2012 r., nr 1765/DSS wskazał, że „Za działalność podlegająca obowiązkowi ubezpieczenia społecznego uważa się stosownie do art. 104 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności. Przepisy cytowanego art. 104 ust. 2 stosuje się również do emerytów i rencistów osiągających przychód z tytułu działalności wykonywanej za granicą. Nie ma znaczenia fakt nieopłacenia składek na ubezpieczenie społeczne w Polsce od wykonywanej za granicą działalności. Istotnym jest wykonywanie za granicą takiej działalności, która w Polsce podlegałaby ubezpieczeniu społecznemu.”

Przychodem, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych są wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężna świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Świadczeniobiorca osiągający przychody jest zobowiązany do przedłożenia do Wojskowego Biura Emerytalnego dokumentu potwierdzającego faktycznie osiągnięty przychód. Dokument potwierdzający przychód powinien być wystawiony przez pracodawcę lub inny podmiot właściwy do jego wystawienia w myśl ustawodawstwa danego państwa i przedłożony w oryginale.

W przypadku braku możliwości przedłożenia stosownego dokumentu, zainteresowany przedkłada oświadczenie o wysokości osiągniętego przychodu, na podstawie którego wojskowy organ emerytalny dokonuje rocznego rozliczenia świadczenia.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołujący się – U. K., będąc od (...)r. „emerytem wojskowym” został zatrudniony od 1.02.2011r. w 3 (...) (...) w pełnym wymiarze czasu pracy. Kontrakt ustalał wysokość jego wynagrodzenia, którego nie ujawniał ubezpieczony organowi rentowemu. Odwołujący dopiero dnia 9.06.2015 r. złożył oświadczenie, że od 2011 r. osiąga przychód z tytułu umowy zawartej z (...) w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego wynagrodzenia.

- **dowód** – zeznanie odwołującego – zapis protokołu rozprawy k. 58, oświadczenie z dnia 9.06.2015 r. w aktach rentowych.

Zgodnie z art.40 ust 1, 2 i 3 ustawy z dnia 10.12.1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin - W razie osiągania przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, emerytura lub renta inwalidzka ulega zmniejszeniu na zasadach określonych w przepisach art. 104 ust. 1a-6, ust. 8 pkt 1 i 2 oraz ust. 9 i 10 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie więcej jednak niż o 25% wysokości tej emerytury lub renty inwalidzkiej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.(ust. 1)

Ust 2. Przepisy art. 104 ust. 8 pkt 2 ustawy, o której mowa w ust. 1, stosuje się również do renty inwalidzkiej III grupy.

Ust 3. W razie osiągania przychodu, określonego w ust. 1, w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, kwota emerytury lub renty inwalidzkiej ulega zmniejszeniu o 25% jej wysokości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 104 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz., 1227): Prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu, na zasadach określonych w ust. 3-8 oraz w art. 105, w razie osiągania przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 2 oraz z tytułu służby wymienionej w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6.

1a. Dla emerytów i rencistów prowadzących pozarolniczą działalność za przychód, o którym mowa w ust. 1, przyjmuje się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.

2. Za działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 1, uważa się zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności, z uwzględnieniem ust.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również do emerytów i rencistów osiągających przychód z tytułu działalności wykonywanej za granicą.

Takie rozwiązanie prawne, jak w art. 104 ust 3 ustawy emerytalnej było przyjęte już w art. 65 ustawy z 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 3, poz. 6 ze zm.). Przepisy wykonawcze do tej ustawy przewidywały zawieszenie prawa do emerytury w przypadku pobytu emeryta za granicą, jeśli osiągał tam zarobki lub dochody (§ 1, § 9, § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z 9 stycznia 1969 r. w sprawie niezawieszania prawa do emerytury lub renty, Dz.U. Nr 3, poz. 16); odnosiło się ono również do emerytur górniczych (§ 10 rozporządzenia Rady Ministrów z 2 kwietnia 1977 r. w sprawie zawieszania prawa do emerytury lub renty, Dz.U. Nr 11, poz. 46 ze zm. w związku z art. 10 ust. 3 ustawy z 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin, Dz.U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19 ze zm.). Już wówczas nie miało znaczenia, czy zatrudnienie lub działalność za granicą były objęte ubezpieczeniem społecznym w Polsce oraz to, czy zarobki lub dochód z tytułu zatrudnienia za granicą podlegały opodatkowaniu w Polsce.

W ocenie Sądu Okręgowego, odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Bezspornym jest, iż odwołujący jest zatrudniony w 3 Batalionie Łączności (...) jako pracownik międzynarodowego korpusu cywilnego (...). Warunki zatrudnienia na zajmowanym przez niego stanowisku reguluje umowa z dnia 17.09.2014 r. zawarta między R. (...) S. w (...) dotycząca stacjonowania, statusu prawnego i wsparcia 3 Batalionu Łączności (...), elementu podporządkowania grupie systemów łączności i informatyki (...)(...) dyslokowanego w RP.

W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczność, iż ubezpieczony nie podlega polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych oraz zwolnienie osiąganych przez niego dochodów z podatku dochodowego od osób fizycznych w żadnym razie nie oznacza, iż w razie przekroczenia przez niego przychodu z tytułu zatrudnienia w 3 (...) o 130% przeciętnego wynagrodzenia pobierane przez niego świadczenie emerytalne nie ulegnie zmniejszeniu. Zgodnie z treścią przepisu art. 104 ust.3 ustawy FUS: przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również do emerytów i rencistów osiągających przychód z tytułu działalności wykonywanej za granicą.

Należy zauważyć, iż ogólną przesłanką brania pod uwagę przychodów, które wpływają na zawieszenie lub zmniejszenie emerytury/renty jest wykonywanie działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczeń - emerytalnego i rentowych. Istotne jest zatem nie to, czy dany świadczeniobiorca podlega obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniom społecznym, lecz fakt, że przychody uzyskiwane są z działalności objętej obowiązkiem ubezpieczenia a przychód świadczeniobiorcy osiągnięty za granicą z tytułu działalności wymienionej w art. 104 ust. 1-2 wpływa na zawieszenie lub zmniejszenie emerytury bądź renty (art. 104 ust. 3)."

W przypadku, gdy emeryt lub rencista osiąga przychód za granicą w państwie, z którym Polskę łączy umowa międzynarodowa w dziedzinie ubezpieczeń społecznych (tzw. państwie umownym tj. w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Islandii, Norwegii, Liechtensteinie, Szwajcarii, USA, Kanadzie, Australii, Korei Płd., Macedonii, Chorwacji, Serbii, Czarnogórze, Bośni i Hercegowinie) - przy rozliczaniu emerytury lub renty przyjmuje się przychód w wysokości faktycznie osiągniętej, udokumentowanej zaświadczeniem pracodawcy lub innego podmiotu, właściwego w myśl ustawodawstwa państwa, w którym osiągnięty jest ten przychód.

W przypadku USA jest to obowiązująca od dnia 1 marca 2009 r. umowa o zabezpieczeniu społecznym między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisana w Warszawie dnia 2 kwietnia 2008 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 46, poz. 374) oraz porozumienie administracyjne w sprawie stosowania Umowy o zabezpieczeniu społecznym między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisane w Warszawie dnia 2 kwietnia 2008 r.(Dz. U. z 2009 r. Nr 46, poz. 376).

Natomiast przychodem, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. 2000 nr 14, poz. 176 z późn. zm.) są wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężna świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Świadczeniobiorca osiągający przychody jest zobowiązany do przedłożenia do Wojskowego Biura Emerytalnego dokumentu potwierdzającego faktycznie osiągnięty przychód. Dokument potwierdzający przychód powinien być wystawiony przez pracodawcę lub inny podmiot właściwy do jego wystawienia w myśl ustawodawstwa danego państwa i przedłożony w oryginale.

W przypadku braku możliwości przedłożenia stosownego dokumentu, zainteresowany przedkłada oświadczenie o wysokości osiągniętego przychodu, na podstawie którego wojskowy organ emerytalny dokonuje rocznego rozliczenia świadczenia.

Ubezpieczony, co jest niesporne w sprawie, złożył oświadczenie w organie rentowym, że od 2011 r. osiąga przychód z tytułu umowy zawartej z (...) w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego wynagrodzenia.

Kwestią kwalifikowania przychodu emeryta osiąganego za granicą i jego wpływu na wysokość pobieranego świadczenia emerytalnego zajmował się Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 13.09.2013 r. w sprawie I UK 76/13 (OSNP 2014 /6/88) w którym wypowiedział pogląd, że „Zarobek emeryta z tytułu zatrudnienia w Niemczech stanowi przychód z tytułu działalności wykonywanej za granicą, który wpływa na zawieszenie lub zmniejszenie jego emerytury w Polsce (art. 104 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.). W uzasadnieniu tego wyroku stwierdzono, że „art. 104 ust. 3 ustawy emerytalnej, który wcale nie wymaga, iżby przynosząca przychód działalność wykonywana za granicą podlegała ubezpieczeniom społecznym, obowiązkowym albo dobrowolnym w Polsce, podobnie nie ma znaczenia, czy przychód z tej działalności podlega podatkowi w Polsce. Regulacja dotycząca zawieszenia lub zmniejszenia emerytury ze względu na osiąganie przychodu ma samodzielne znaczenie na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych, a w tym przypadku w odniesieniu do prawa do emerytury. Świadczenie z ubezpieczenia społecznego, jakim jest emerytura, wynika z potrzeby ubezpieczenia ryzyka niemożności zarobkowania ze względu na mniejszą zdolność do pracy po osiągnięciu wieku emerytalnego. Świadczenie emerytalne w systemie powszechnych ubezpieczeń społecznych może być zawieszane albo zmniejszone, gdy emeryt osiąga dochody z określonej pracy lub działalności. Sąd Najwyższy wskazał ponadto, że takie rozwiązanie prawne, jak w art. 104 ust. 3 ustawy emerytalnej, nie stanowi żadnego novum w polskim systemie emerytalnym. Było przyjęte już w ustawie z 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 3, poz. 6 ze zm.) - art. 65. Już wówczas nie miało znaczenia, czy zatrudnienie lub działalność za granicą były objęte ubezpieczeniem społecznym w Polsce oraz to, czy zarobki lub dochód z tytułu zatrudnienia za granicą podlegały opodatkowaniu w Polsce”. Ponadto Sąd Najwyższy w tym orzeczeniu zwrócił uwagę na to, że aktualnie emeryt w przypadku wyjazdu za granicę nie traci prawa do wypłaty świadczenia (art. 132 ustawy emerytalnej), jednak nadal nie jest obojętne, czy za granicą osiąga przychód z tytułu działalności lub zatrudnienia. W odniesieniu do emerytów i rencistów osiągających przychód z tytułu działalności wykonywanej za granicą ustawa emerytalna nie wprowadza, jak zaznaczył Sąd Najwyższy, zastrzeżenia, że znaczenie ma tylko działalność podlegająca obowiązkowi ubezpieczenia społecznego w Polsce. Gdyby przyjąć takie zastrzeżenie, to regulacja z art. 104 ust. 3 ustawy emerytalnej byłaby w istocie bezprzedmiotowa, albowiem zatrudniony za granicą z reguły podlega ubezpieczeniu społecznemu w kraju, w którym pracuje, na zasadzie wyłączności ubezpieczenia społecznego kraju, w którym świadczy pracę. Na takiej zasadzie oparta jest koordynacja systemów ubezpieczenia w Unii Europejskiej. O ubezpieczeniu społecznym co do zasady decyduje prawo kraju zatrudnienia (art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U. UE.L. 2004.166.1). Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że regulacji z art. 104 ust. 3 ustawy emerytalnej nie można zawęzić jednak tylko do dochodów z tytułu zarobkowania w krajach Unii Europejskiej, bo zgodnie z treścią art. 104 ust. 3 ustawy emerytalnej, przepisy ust. 1 i 2, czyli o zawieszeniu lub zmniejszeniu świadczenia mają zastosowanie do emerytów i rencistów osiągających wszelkie przychody z tytułu działalności wykonywanej za granicą. Podobne poglądy wyraził Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 5.01.2012 r. w sprawie III AUa 880/11 (LEX nr 1221178). Sąd ten uznał, że „Przychód osiągnięty przez emeryta lub rencistę z tytułu zatrudnienia wykonywanego za granicą, jest uwzględniany przy ocenie, czy zachodzą podstawy do zawieszenia lub zmniejszenia świadczenia bez względu na to, czy według ustawodawstwa państwa, w którym został uzyskany, świadczeniobiorca podlegałby ubezpieczeniu społecznemu”. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Apelacyjny podkreślił, że użyte w przepisie ustępu 1 art.104 ustawy emerytalnej sformułowanie „w razie osiągania przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 2 oraz z tytułu służby wymienionej w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6”, nie oznacza konieczności podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu omawianej działalności, a jedynie rodzaj działalności, co do zasady podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Doprecyzowanie tego pojęcia zawarte jest w ustępie 2, stanowiącym, że za działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 1, uważa się zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności, z uwzględnieniem ust. 3, tzn. z uwzględnieniem osiągania przychodu z tytułu działalności wykonywanej za granicą”.

Sąd Okręgowy podziela powyższe poglądy uznając, że mają one pełne zastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy.

Odnosząc się do zarzutu ubezpieczonego iż nie podlega on ustawodawstwu polskiemu w zakresie będącym przedmiotem oceny Sądu w niniejszej sprawie, z powołaniem na brzmienie art.6.2 umowy między rządem RP a (...) S. w Europie dotyczącej stacjonowania, statusu prawnego i wsparcia (...) (...), elementu podporządkowania grupie systemów łączności i informatyki (...) (..) dyslokowanego w RP, Sąd Okręgowy stwierdza, że nie zasługiwały one na uwzględnienie. Cytowane postanowienie umowy z dnia 17.09.2014 r. stanowi, że personel (...) będzie zwolniony z jurysdykcji sądu pracy Państwa Przyjmującego oraz przepisów prawa pracy i rozporządzeń Państwa Przyjmującego, w tym obejmujących krajowe programy emerytalne, ubezpieczenia socjalne i ubezpieczenia zdrowotne. Personel (...) będzie zwolniony z podatków od wynagrodzeń i dodatków wypłacanych jemu bezpośrednio przez (...). Powyższe postanowienia mają zastosowanie niezależnie od narodowości.

Wyłączenie personelu cywilnego batalionu łączności spod jurysdykcji polskiego państwa zawarte w art. 6 ust. 2. cytowanej umowy pomiędzy Polskim R. a (...) rozumieć należy jako zwolnienie dochodów ubezpieczonego U. K., stanowiących wynagrodzenie ze stosunku prawnego pomiędzy nim a (...), z obciążeń i danin publicznych, które – gdyby zastosowanie miały polskie przepisy- obciążałyby te dochody. A zatem ubezpieczonemu przysługuje jedynie zwolnienie przychodów z tytułu kontraktu z (...) od podatku dochodowego oraz oskładkowania tych przychodów. Postanowienia powyższe statuują zasadę autonomii, wyłączenia stosunku prawnego (umowy o pracę, kontraktu) pomiędzy personelem (...)a (...) spod wszelkich regulacji państwa polskiego w zakresie tego typu stosunków. Jest to zatem zwolnienie przedmiotowe, a nie podmiotowe. To nie osoby zatrudnione przez (...) zwolnione są spod jurysdykcji polskiej obejmującej „ubezpieczenia socjalne” – zwolnienie to bowiem dotyczy jedynie dochodów przez te osoby osiągniętych. Zresztą wprost taki właśnie sens wynika z ust. 5.1 Artykułu V Umowy pomiędzy RP a Dowództwem Naczelnego Sojuzniczego Dowódcy Transformacji dotycząca ustanowienia i wsparcia Centrum Szkolenia S. Połączonych (...) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13.04.2005r., której rozwinięciem jest umowa z października 2014r.,

A zatem nie sposób uznać, żeby umowa RP z (...) w art. 6 ust. 2. formułowała immunitet powoda, wyłączający możliwość stosowania wobec niego jakichkolwiek przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych, w tym tych, które dotyczą pobieranego przez niego w ramach polskiego systemu zabezpieczenia społecznego, którego powód był i jest członkiem, świadczenia emerytalnego. Ten zapis umowy ma zastosowanie wyłącznie w kontekście stosunku prawnego łączącego powoda z (...), nie ma i nie może mieć natomiast zastosowania co do stosunku, w jakim powód, jako emeryt, funkcjonuje wobec państwa polskiego, a dokładniej: całego systemu ubezpieczeń społecznych.

W związku z tym powód, jako polski emeryt, zobowiązany jest, osiągając przychód z innego niż emerytura tytułu, składać co rok organowi rentowemu oświadczenie w przedmiocie osiągniętych dochodów, tak jak każdy inny emeryt wojskowy, który poza emeryturą osiąga jeszcze inny przychód. Zresztą obowiązku tego nie neguje samo dowództwo (...) (pismo z dnia 24.04.2015 r. w aktach rentowych k. 10-11).

Abstrahując od powyższego, podkreślić należy, że inna interpretacja zapisu umownego stałaby w sprzeczności z konstytucyjną zasadą równości obywateli wobec prawa (art. 32 Konstytucji) i zasadą równego traktowania wszystkich ubezpieczonych (art. 2a ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych).

Przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stoją bowiem na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, a zasada równego traktowania dotyczy w szczególności warunków objęcia systemem ubezpieczeń społecznych; obowiązku opłacania i obliczania wysokości składek na ubezpieczenie społeczne; obliczania wysokości świadczeń; okresu wypłaty świadczeń a także zachowania prawa do świadczeń (art. 2a ustawy systemowej). Ponadto przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych mają charakter norm bezwzględnie obowiązujących.

Sytuacja, w której- hipotetycznie – jakaś grupa osób o tej samej cesze relewantnej- tutaj emerytów wojskowych, zatrudnionych w strukturach (...) wyłączona zostałaby spod regulacji, która prowadzi do zawieszenia ich prawa do

emerytury, przy ziszczeniu się określonych w ustawie okoliczności – naruszałaby interes publiczny poprzez łamanie zasady równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, a tym samym godziłaby w konstytucyjną zasadę równości obywateli wobec prawa (art. 32 konstytucji).

W odniesieniu do zarzutów ubezpieczonego podniesionych w stosunku do decyzji organu rentowego z dnia 10.06.2015 r. wskazać należy, że nie zasługiwały one również na uwzględnienie. Przedstawiona przez skarżącego argumentacja sprowadzała się do powołania się na brzmienie cytowanego już wyżej postanowienia art.6.2 umowy pomiędzy Polskim R. a (...) dotyczącej stacjonowania, statusu prawnego i wsparcia (...)w B. do czego odniósł się Sąd Okręgowy we wcześniejszej części uzasadnienia ale dodatkowo skarżący podniósł, że wydanie decyzji ustalającej prawa do emerytury wymagało zastosowania art.32 ust.2 ustawy z ustawy z dnia 10.12.1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

Ustosunkowując się do tego zarzutu Sąd Okręgowy wskazuje, że zaskarżoną decyzją z dnia 10.06.2015 r. organ rentowy ustalił prawidłową wysokość emerytury ubezpieczonego od dnia (...)r. niejako w konsekwencji rozliczenia wysokości emerytury za lata 2012-2014, po złożeniu przez ubezpieczonego oświadczenia z dnia 9.06.2015 r. o osiągnięciu przychodu przekraczającego kwotę 130% przeciętnego wynagrodzenia, co zgodnie z powołanym wyżej art.104 ustawy emerytalnej, mającej zastosowanie na mocy odesłania zawartego w art.40 ustawy z dnia 10.12.1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, powodowało jednocześnie konieczność zmniejszenia wysokości emerytury ubezpieczonego od następnego miesiąca po złożeniu tego oświadczenia. Prawidłowo wskazano w zaskarżonej decyzji, że podstawą jej wydania jest art.31ustawy który stanowi, że prawo do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ustala w formie decyzji wojskowy organ emerytalny. Zdaniem Sadu Okręgowego w sprawie nie miał zastosowanie też art.32 ustawy z dnia z 10.12.1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin który stanowi, że prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne albo ujawnione nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi, a mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość. Oświadczenie odwołującego z dnia 9.06.2015 r. złożone przez ubezpieczonego w organie rentowym nie stanowi okoliczności ani dowodu istniejącego w dniu wydania decyzji w rozumieniu cytowanego wyżej przepisu. Złożenie tego oświadczenia przez ubezpieczonego uruchomiło dopiero procedurę sprawdzenia wysokości świadczenia emerytalnego należnego ubezpieczonemu i wobec zaistnienia przesłanek wymienionych w art.104 ustawy emerytalnej w efekcie doprowadziło do zmniejszenia wysokości emerytury ubezpieczonego. Niezasadnym jest powoływanie się przez ubezpieczonego na orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9.10.2012 r. w sprawie III AUa 402/12, bowiem orzeczenie to dotyczyło zupełnie innego stanu faktycznego, w którym wadliwie ustalono wysokość emerytury ubezpieczonego, zawiązując wysokość dodatku za wysługę a wydanie decyzji korygującej wysokość świadczenia nie nastąpiło na skutek ujawniania okoliczności lub dowodów istniejących w dniu wydania decyzji i mających wpływ na wysokość tego świadczenia. Taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie, w której po złożeniu przez ubezpieczonego oświadczenia z dnia 9.06.20145 r. zaistniała konieczność ustalenia niższej wysokości świadczenia emerytalnego ubezpieczonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴ § 2 k.p.c. oddalił odwołania, orzekając o kosztach zastępstwa prawnego na podstawie art.98 k.p.c. oraz przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

SSO Ewa Milczarek